

Jak lze také vnímat vesmír

Karel Bartušek, 2020

Obsah

Složení hmoty	2
Interferenční a informační pole	5
Hypotéza o struktuře vesmíru	6
Stav hmoty při teplotě absolutní nuly	7
Anomálie teplotní objemové roztažnosti	7
Vesmír	9
Malý dodatek k velkému třesku, rozpínání vesmíru	14
Závěry o struktuře vesmíru	15
Literatura	17

Úvod

Odpovídající popis stavby živé a neživé hmoty je velmi důležitý pro pochopení všech dějů ve vesmíru, pro fyzikální popis hmoty a jejího chování popsané doposud známými a neznámými zákony. Neznámé zákony doposud čekají na objevení. Popis hmoty se týká také pochopení vzniku chemických vazeb, molekulárních struktur, vzniku živé hmoty, rostlin, živočichů včetně člověka. Stavba hmoty by měla také vysvětlit mnoho doposud nevysvětlitelných artefaktů v chování hmoty (příkladem je anomálie vody při snižování teploty), ale také by měla sjednotit mechanický a kvantový popis elementárních částic hmoty.

Současné zkušenosti z psychotroniky a reakce člověka zapojeného do zpětnovazebního systému s detekcí kyvadlem ukazují na odlišnou strukturu elektromagnetického pole v okolí buněk i všech jejich dílčích částí až na úroveň atomových jader a elektronů případně včetně jejich sub-částic. Toto elektromagnetické pole je velmi blízké elektromagnetickému poli v okolí atomů popsaných pomocí prstencové struktury elementárních částic hmoty.

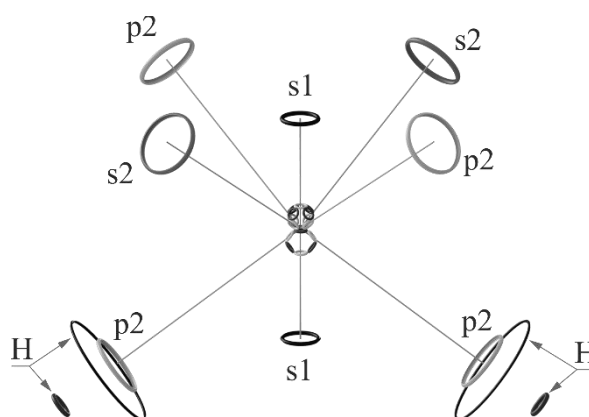
Pro svou specifickou strukturu není detekce těchto polí jednoduchá pomocí současných technických prostředků. Přítomnost uvedených elektromagnetických polí se projevuje makroskopickými důsledky v chování hmoty především živých organismů případně na chemických reakcích vybraných látek. Protože současné technické prostředky neumožňují měření těchto elektromagnetických polí, nelze prohlásit, že tato pole neexistují a není nutné provádět výzkum jejich detekce a rozvíjet měřicí techniky pro jejich kvantifikaci. Rozumné je soustředit pozornost na nevysvětlitelné jevy a k jejich objasnění využít mnoho dílčích fyzikálních a chemických metod, a také zkoumat, jaké jevy ještě v současné době neumíme vysvětlit.

Složení hmoty

Fyzikové již velmi dávno vytvořili model hmoty a doposud jej stále doplňují o nově zjištěné poznatky podložené experimenty. Model hmoty je založen na částicích nesoucí náboj, které jsou k sobě přitahovány elektromagnetickými a jadernými silami. Postupně byl vytvořen model atomu, jehož základem je jádro, kolem kterého obíhají elektrony. Je jich různý počet a pomocí výběrových pravidel elektrony existují na příslušných orbitech kolem jádra. Samotné jádro se skládá z kvarků. Takový systém je podložen mnoha experimenty dokládající správnost modelu hmoty. Existují však výjimky, které nejsou uspokojivě vysvětleny a podloženy experimenty. Nejjednodušším příkladem je voda, která se ochlazováním smršťuje a při teplotě 4°C má nejmenší objem. Dalším ochlazováním se začne roztahovat a objem se zvětšuje. Z jakého důvodu tento jev nastává, není jasně vysvětleno.

V současné době existuje několik nových teorií nebo hypotéz popisující stavbu hmoty. Jedna z nich dobře koreluje s mojí empirickou představou, a je to prstencová teorie (PT) struktury hmoty [1]. Podle ní lze sférický objekt nebo bod zaměnit za jinou elementární geometrii, a to například prstenec. Vznikne tak další nový směr možného strukturálního pojetí hmoty. Podle této teorie má jádro atomů strukturu, která je rozhodující a určující pro podobu atomů. Elektrony se nepohybují v pravděpodobnostních orbitalech, ale levitují na konkrétních místech určených strukturou jádra a rovnováhou elektromagnetických sil. Levitace znamená, že elektrony a jádra se udržují ve vzájemné poloze ve stavu vyvážení odpuzivých sil elektrického pole a přitažlivých sil tvořených magnetickým polem. To platí i v případě jakýchkoliv látek nebo molekul a také pro celou hmotu, kterou máme ve svém okolí. Vzhledem k jinému pohledu na topologické uspořádání a strukturu atomů, která nepotřebuje ke svému základnímu popisu nijak komplikovaný a složitý matematický aparát, se stane struktura hmoty jednodušší pro pochopení a lze si ji i snadněji představit. Matematické modely a jejich interpretace se stanou jednoduššími, tím i časově méně

náročnými. Lze tak vysvětlit některé jevy, dosud standardním modelem nevysvětlitelné [2]. Ve svém důsledku lze nacházet nová vysvětlení fyzikálních i chemických jevů a procesů. Navržený přístup ke strukturálnímu popisu hmoty se snaží dosáhnout pokroku v popisu/pochopení některých dosud obtížně objasnitelných jevů, týkajících se fyziky elementárních částic a atomové struktury. Navržený přístup nám dává do rukou nástroj, který pomůže vysvětlit tyto jevy. Tím nám umožňuje objasnit základní chemické a fyzikální důvody pro stabilitu i reaktivitu atomů a molekul [2] a poznat nové vazby v zákonitostech, jevech a procesech, které nám doposud nedostatečný stav poznání neumožňoval. Tolik citace z abstraktu knihy o prstencové struktuře hmoty [1].

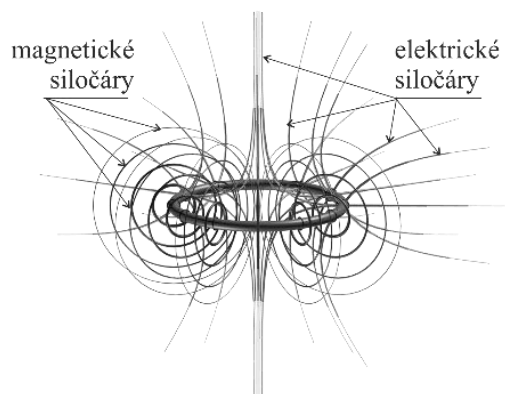

Obr. 1 Navržená struktura elektronového obalu molekuly vody H_2O podle PT.

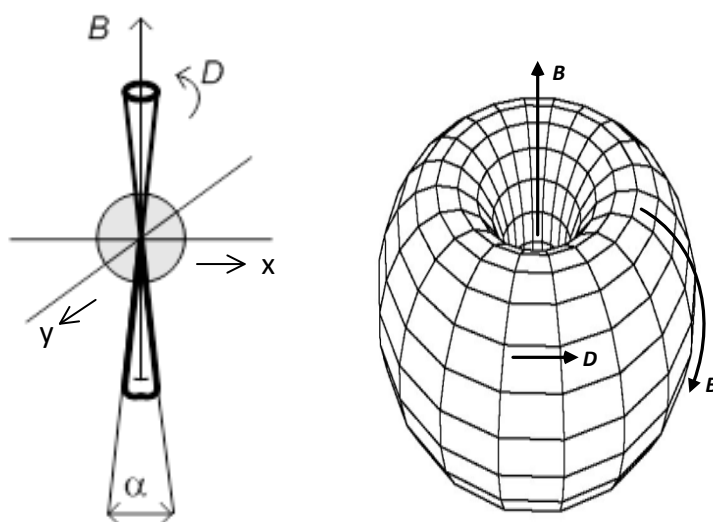
Příklad prstencové struktury molekuly vody je uveden na obr. 1. Základem je jádro vodíku (struktura uprostřed). Kolem něj levitují elektrony na jednotlivých orbitech (s1, s2, p2). Na dva elektrony na orbitech p2 jsou navázány elektrony atomu vodíku a levitující vodíková jádra. Všechny elektrony i protony a neutrony navzájem levitují v místě shodnosti elektrických a magnetických sil. Podrobné vysvětlení včetně struktury atomů různých prvků je uvedeno v [1].

Elektrické i magnetické pole např. v okolí elektronu (ale také protonu a neutronu) je schematicky znázorněno na obr. 2.

Prstencem obíhá elementární náboj (může být tvořen trojicí vln) a tím vzniká v okolí elektronu magnetické pole s izoliniemi probíhající kolem prstence. V okolí prstence se rozprostírá elektrické pole, jehož izolinie vytváří dvojitý kužel v ose prstence, [3]. Sledujeme-li soubor velkého počtu stejných atomů s uspořádanými spiny do jednoho směru, je možné schematicky vyjádřit vektor magnetické indukce B a elektrické indukce D , obr. 3 - vlevo.

Obr. 2 Schématické zobrazení rozložení siločar pro elektrické a magnetické pole modelu elektronu [1].

Obr. 3 Dvojitý kužel elektrické a magnetické indukce vlevo v okolí atomu a vpravo vně atomu.

Magnetické pole je nejsilnější v ose atomu a okamžitá hodnota elektrického pole má směr tečny ke kružnici se středem na ose elektronu a ke směru magnetického pole.

Elektromagnetické vlny v okolí atomu, obr. 3 - vpravo jsou kruhově polarizované Hertzovy vlny s dvěma stupni polarizace. Vlny elektrického pole postupují po pravotočivé šroubovici ve směru gravitace a zpět se vracejí po opět pravotočivé šroubovici směrem proti gravitaci. Vytvoří dvě propletené spirály na koncích na sebe navazující. Výška šroubovic odpovídá stupni harmonizace vln. Při větší disharmonii jsou šroubovice krátké a navzájem neuspořádané.

Interferenční a informační pole

Interferenční pole je součet (soubor) všech elektromagnetických vln o různých frekvencích vyskytujících se v každém bodě prostoru. Výrazným projevem vlnových vlastností světla, zejména u světla monochromatického, je interference. Jev spočívá ve skládání různých příspěvků vlnění v daném místě (v případě světla elektrického a magnetického pole). Jeho projevem je vznik interferenční struktury. U monochromatického světla se projevuje vznikem světlých a tmavých proužků, či ploch, u bílého světla barevnou škálou světla. Pro pozorování interference je důležitá koherence světla, tedy dobrá definovanost a uspořádanost světla (světlo z různých zdrojů má v daném místě stejnou fázi, nemění se s časem). U přirozených zdrojů se vlastnosti světla nezmění (tedy světlo zůstane koherentní) jen na velmi malé vzdálenosti (0,01 mm). Obecně lze říci, že jsou-li kdekoliv v prostoru přítomny dvě nebo více vln, je výsledná vlna součtem jednotlivých vln, tzv. uplatňuje se princip superpozice. Toto je obecná vlastnost platná v rámci tzv. lineární optiky, tedy pokud prostředí neinteraguje a není ovlivňováno vlnou samo o sobě. Pokud ovšem k takovýmto změnám v prostředí dochází (např. pro dostatečně silné optické vlny srovnatelné s vnitřními poli mezi jednotlivými stavebními částicemi látky), není již možno vlny jednoduše skládat, a pohybujeme se potom v oblasti tzv. nelineární optiky, [<http://vega.fjfi.cvut.cz/docs/sfbe/optika/node7.html>].

Předem je nutné vyjasnit pojem **informační pole člověka** nebo informační pole jednotlivých těl člověka. Každá buňka, tkáň i orgán v těle mají specifické interferenční pole mající specifické frekvenční spektrum. Dolní rozsah frekvenčního spektra odpovídá velikosti tkáně nebo jiných částí. Čím větší orgán, tím je jeho rezonanční frekvence nižší. Je tedy možné říci, že vlny odpovídající určitému orgánu (nebo jiných částí těla) jsou interferenčním polem daného orgánu. Struktura interferenčního pole může být charakterizována specifickým spektrem elektromagnetických vln. Každá frekvenční složka nese specifickou informaci definující určitou funkci části orgánu případně vazby s ostatními částmi orgánu. Interferenční pole celého orgánu tedy nese informaci o stavbě orgánu, o jeho fyziologické funkci a ostatních vlastnostech. Je proto možné interferenční elektromagnetické pole orgánu nazvat informačním polem orgánu. Pojem informačního pole orgánu znamená celý soubor vlastností orgánu, bez znalosti podrobného frekvenčního spektra. V mentální terapii se pracuje s „přečtením“ interferenčního pole týkající se zjištěného problému a po úpravě působením tímto interferenčním polem na pacienta. Pro technicky přemýšlejícího terapeuta je bližší používat pojem interferenční pole místo pojmu informační pole.

Na základě definice pojmu informační pole je možné hovořit o **informačním poli** člověka, informačním poli rostlin, zvířat, Země, Slunce, planety a také vesmíru. Ovšem při pohledu na vesmír a

jeho harmonické a energetické uspořádání je nutné rozlišovat informační a interferenční pole. Hovoříme-li o vesmíru a jeho zákonech, je lépe používat pojem informační pole. Pro charakterizaci harmonického a energetického uspořádání vesmíru, je výhodnější hovořit o interferenčním poli. Pokud se týká člověka, je využíván pojem **bioenergetické vlny** člověka. Informační pole člověka je tvořeno bioenergetickými vlnami, které jsou v principu stejné jako interferenční pole člověka. Interferenční pole je bližší ke spektrálnímu (frekvenčnímu) rozboru vlastností buněk a k mentální metodě léčení interferenčním polem.

Hypotéza o struktuře vesmíru

Struktura vesmíru je zajímavá. Existuje mezihvězdný prostor a v něm hvězdy, slunce, planety a mnoho dalších plynných a pevných struktur. Všechno je v pohybu a neexistuje klid. Podobně je to i v životě na této Zemi. Stejná struktura jaká existuje ve vesmíru je fyziky poznána a dokázána v mikrosvětě, který našimi smysly přímo nevidíme. Hmota se skládá z atomů, atomy jsou sestaveny z jader a elektronového obalu. I jádra a elektrony nejsou pevné částice. Vytváří je kvarky a v případě elektronů tři druhy subčástic (podle mých zjištění, [3]). Vše je však v pohybu a v dynamické rovnováze. Taková struktura není náhodná a existuje jak ve vesmíru, tak i v mikrosvětě. Vystává otázka, kam v čase směřují změny v uspořádání hmotné i nehmotné struktury. Na základě mého poznání o světě, v souvislosti se snahou o uspořádání struktury vodních molekul a s cílem fyzikálním způsobem změřit uspořádanost (harmonii) vnitřní struktury hmoty, jsem dospěl k následující hypotéze [3].

Mezihvězdný prostor bez jakýchkoliv hmotných struktur je složen z elektromagnetických vln s ideálně harmonizovanou strukturou. Celý soubor takových elektromagnetických vln nazývám interferenční pole.

Je vhodné rozlišit dva druhy energie. **Kinetickou energii atomu**, molekul a hmoty jako takové. Nazvěme ji Energií hmoty. Je dána kmitáním molekul, atomů a jiných částic hmoty a známe je pod pojmem Brownův pohyb. Frekvence kmitání je v oblasti infračerveného záření. Zahřejeme-li hmotu, zvyšuje se kmitání molekul a zvyšuje se její teplota. Dodáním tepelné energie se tedy zvyšuje (kinetická) energie hmoty. Většina látek se při zahřívání rozpíná, to znamená, že jejich molekuly se pohybují rychleji a jejich rovnovážné polohy jsou dále od sebe. Při odebrání tepla se snižuje teplota hmoty, zmenšuje se kmitání molekul (atomů) a při teplotě absolutní nuly (0 stupňů Kelvina) tento pohyb ustává. Protože fyzikálně nelze teploty absolutní nuly dosáhnout (možná za použití extrémně vysoké energie na chlazení hmoty), je těžké vytvořit fyzikální popis struktury hmoty za této teploty.

Elektromagnetické síly v atomu jsou dány souborem vln majících určité frekvence. Při určité vzdálenosti elektronu od jádra bude střední i maximální frekvence atomu značně vysoká. Frekvence

atomu a jeho sub-částic má ve vesmíru limit, který je 10^{75} Hz. Jde o nepředstavitelně vysokou frekvenci fyzikálními metodami současné doby neměřitelnou. Velikost dílčích struktur elektronu a vlnové délky vln, ze kterých se skládá, jsou v současné době také nepředstavitelně malých rozměrů. Energii vazebních sil v atomu (včetně dílčích struktur) nazvěme **Bioenergií**, neboť má vztah k živé hmotě a její funkci.

Stav hmoty při teplotě absolutní nuly

Teplotní roztažnost je jev, při kterém se po dodání/odebrání tepla tělesu (po zahřátí/ochlazení tělesa o určitou teplotu) změní délkové rozměry (objem) tělesa. Lze konstatovat, že teplotní roztažnost souvisí s dodáním nebo odebráním tepelné energie hmotě.

Všimněme si, co se děje při ochlazování hmoty. Ochlazování hmoty má dva efekty. Snižování teploty vede ke zpomalování kmitavých pohybů molekul a atomů a při limitním přiblížení k teplotě absolutní nuly (0 K) se tato pohyby zastaví. Energie hmoty se chlazením snižuje a ohřevem zvyšuje.

Položme si otázku. Co se stane s hmotou při teplotě 0 K? Na této teplotě ustanou kmitavé pohyby atomů, a rozměr hmoty nebo atomu bude mít nějakou konečnou velikost (limitní). Limitní rozměr atomů souvisí s velikostmi elektrické a magnetické síly mezi jádrem atomu a elektrony v jeho okolí. Tyto síly utváří energii atomu. Čím vyšší velikosti tyto síly mají, tím jsou elektrony blíže k jádru a rozměr atomu (také molekul případně hmoty) se zmenšuje. Podle prstencové teorie [1], [2] při snižování vzdálenosti elektronu od jádra rostou elektrické a magnetické síly do extrémních hodnot. Z toho plyne, že bioenergie atomu (molekul nebo hmoty) při zmenšování vzdálenosti elektron - jádro roste.

Menší rozměry a silnější magnetické a elektrická pole v jádrech i elektronech souvisí s vnitřními pohyby elementárního náboje a vlnami v jejich dílčích částech. Proto střední i maximální frekvence se zvyšuje. To souvisí s bioenergií hmoty.

Při teplotě absolutní nuly bude hmota existovat, bioenergie bude maximální, frekvence hmoty se přiblíží vesmírnému frekvenčnímu limitu. Kmitavé pohyby atomů ustanou a energie bude nulová. Jak bude člověk hmotu při teplotě absolutní nuly vnímat? Je možné, že vyšší frekvence budou tak vysoké, že člověk nemá k dispozici měřicí metodu pro měření hmoty v tomto extrémním stavu a nebude ji vnímat.

Anomálie teplotní objemové roztažnosti

Hodnota součinitele teplotní objemové roztažnosti závisí nejen na druhu látky, ale také na teplotě. Pro většinu látek je kladný, objem tělesa se se vzrůstající teplotou zvětšuje. Zajímavou (a z hlediska existence

života důležitou) odchylkou je objemová roztažnost vody. Při zvyšování teploty od 0 °C do 3,98 °C se objem vody zmenšuje a její hustota se zvyšuje. Hustota vody je největší při teplotě 3,98 °C, při dalším zvyšování teploty dochází ke snižování hustoty vody (a tedy ke zvětšování objemu). Při ochlazování vody k bodu mrazu bude klesat ke dnu nejdříve voda o teplotě 3,98 °C (protože má vyšší hustotu), chladnější voda pak bude zůstat u hladiny. Při dosažení bodu mrazu pak voda na hladině zamrzne a vytvoří ledový příkrov, pod nímž se nadále může udržovat voda kapalná a udržovat tak podmínky pro život i v zimě.

Podle Prstencové teorie a mentální diagnostiky se při snižování teploty vody snižuje kmitání molekul a také se zvyšuje bioenergie vody zmenšováním atomů kyslíku a vodíku. Při teplotě 3,98 °C se začnou tvořit ledové krystalky, které díky jiné vazbě vodíku na kyslík mají větší rozměr. Led bude mít menší hustotu a bude plavat na vodě. Ochlazováním však bioenergie ve vodě roste. Proto se bioenergie po rozpuštění ledu jeví vyšší, než původní vody. Je to důsledkem zmenšení vazební síly v atomu i v molekule při chlazení. Ohřevem takové vody energie poroste a zvětšuje se kmitání molekul. Bioenergie takové vody postupně klesá.

Názorně je to možné ukázat na následujícím experimentu. Vezměme menší kousek ledu a prudce jej ochladíme rychlým ponořením do kapalného dusíku (−195,79 °C nebo 77 K) nebo kapalného hélia (−269 °C nebo cca 4 K). Rychlým zmrazením se zmenšují rozměry atomů v ledu a zmenšují se vazby mezi atomy v molekule. To vede k popraskání ledu, jak je to vidět na obr. 4. Rychlým zmrazením se odebere tepelná energie a co je důležité, zvýší se bioenergie. Zmrazením se zmenšují vzdálenosti jádro - elektron v atomech a harmonizují se vlny na vysokých frekvencích. Pokud např. rychle zmrazíte krystal křemene, nepopraská, ale bioenergie se výrazně zvýší a objeví se frekvence vln až do vesmírného limitu, což před mrazením neměl. To ukazuje na harmonizaci nejjemnější struktury hmoty a tato změna je trvalá, pokud nedojde k jejímu porušení pomocí ohřátí, magnetickým polem nebo elektromagnetickým polem.

Obr. 4 Kousek ledu po rychlém zchlazení na teplotu 77 K.

Byly objeveny i jiné materiály s anomální roztažností, např. trifluorid skandia ScF_3 . Mají význam v technických aplikacích, kde se využívají ke kompenzování roztažnosti jiných materiálů.

Vesmír

Ve vesmíru je soubor vln s maximální frekvencí, vysokou harmonizací a s minimálním chaosem. To se jeví jako maximální bioenergie při detekci člověkem s kyvadlem. Atomy v tomto stavu za minimální teploty mají všechny sub-částice maximálně blízko sebe a toto uspořádání má vysokou bioenergii. V tomto uspořádání je elektromagnetické pole v okolí atomu velké intenzity a maximální frekvence vln dosahuje maxima, což je limitní frekvence ve vesmíru. To má za následek jednak zmenšování vzdálenosti mezi sub-objekty, ale také velké síly vně atomu. Pokud vznikne disharmonie těchto vln, nebo se zvýší teplota vlivem chemických reakcí, má to za následek zvětšování rozměru atomu, snížení sil působících mimo atom a vede ke zvětšování rozměrů atomů. Vzniká disharmonie a bioenergie klesá. Atomy však zvyšují teplotu a vzniká větší disharmonie vln, ze kterých se skládá. Střední i maximální frekvence vln atomů se snižuje. Postupně se vytváří hmota, kterou lidé jsou schopny detekovat. Dostane se nad mez rozlišení měřicích metod v současnosti.

V mezihvězdném prostoru jsou vlny fázově koordinovány, vytváří harmonický dynamický systém s vysokou bioenergií a nevytváří námi viditelnou hmotu. Násobek energie v porovnání s energií na zemském povrchu je 970. Frekvence vln se pohybuje v rozsahu od nejnižších frekvencí až po nejvyšší frekvenci 10^{76} Hz. Střední frekvence harmonizovaného interferenčního pole je 10^{50} Hz a má úzké frekvenční pásmo (10^{49} až 10^{51} Hz). Soubor těchto vln tvoří dynamický systém, ve kterém jsou uloženy informace o vesmíru, zákony vesmíru a také zákony pro chování člověka ve vesmíru včetně informací pro jeho duchovní rozvoj.

Takový dynamický systém lidé nazývají Bohem, Informačním polem, Univerzem a různými jinými názvy. Univerzum je tedy soubor vln s ideální harmonií a vysokou dynamickou energií. Úmyslně vynechávám vznik Univerza (Boha) a vesmíru v této struktuře. Někteří lidé nazývají interferenční pole polem holografickým. Hologram považuji spíše za záznam vln včetně jejich fázových poměrů do nějakého média [3].

Interferenční pole má ovšem stejné vlastnosti, jako pole holografické. V každém místě na světě i ve vesmíru obsahuje stejné informace, ale s menší energií, Změnou vlastností vybrané vlny, např. v naší republice, dochází ke změně vlny v celém vesmíru. To je důvod, že fázová změna vybrané vlny se projeví na vlně ve všech místech najednou. Může to vysvětlovat telekinezi a jiné podobné jevy, včetně funkce různých přenosových médií. Taková struktura interferenčního pole v léčitelství vysvětluje ovlivňování a léčení pacienta terapeutem na velmi velké vzdálenosti.

V případě, že vznikne malá disharmonie vln nebo jinak řečeno chaos v uspořádání vln (ať z jakýchkoliv příčin), vznikne hmota v podobě jednotlivých atomů. Ve vesmíru se to projeví vznikem

plynů, které se shlukují ve větší celky díky přitažlivosti hmoty nebo elektrickými silami. Takový shluk plynů má již menší bioenergii, menší harmonii vlnění, ze kterých se skládá a také vyšší energii. Střední hodnota frekvenčních složek je pro shluk plynů menší. Souvisí s velikostí shluku a jeho hustotou.

Při vzrůstající disharmonii (chaosu) vln shluku plynů vznikne ve vesmíru plynné nebo i pevné těleso. Postupně vznikají rozměrnější tělesa mající větší hustotu, mění se gravitace hmotných částic, tělesa mají větší energii a menší bioenergii. Menší bioenergie tělesa je důležitý faktor. Postupující disharmonie vln ve vesmíru vede postupně ke vzniku hvězd, sluncí, planet a také k naší Zemi. Vůči harmonickému vlnění vesmíru mají tato tělesa menší bioenergii a také nižší střední frekvenci všech vln, ze kterých se skládají. Tato střední frekvence se snižuje vzhledem ke snižování nejvyšší frekvence vln.

Snižování bioenergie je důsledkem zvětšování rozměru elektronu, jádra i celého atomu. Z vnějšího pohledu se toto zvětšování hmoty může jevit jako rozpínání vesmíru.

Další vývoj planety (Země) vede postupně k větší a větší disharmonii vlnění, ze kterých se skládá. Vždyť obecně platí, že atomy i jejich části se snaží zaujmout polohu s minimální energií. Pokud to nastane, vnitřní struktura hmoty se přeuspořádá a vznikne hmota s jinými vlastnostmi a nižší bioenergii. Současně se také snižuje harmonie vln. Je nutno si uvědomit, že vznik sloučenin s vyšší atomovou hmotou a dalších látek, vyžaduje vysokou teplotu a tlak. To může lokálně vzniknout díky termojaderným reakcím uvnitř sluncí případně planet. Postupně vzniká voda, jednotlivé prvky, různé látky, horniny a všechna anorganické látky.

V přírodě běžně pozorujeme rozpad složitých látek na látky jednodušší. Podívejme se např. na rozpad prvků. Rozpad alfa je případem spontánní emise těžké částice z radioaktivního jádra. Přeměnou jádra se atomy snaží dosáhnout stabilnějšího stavu. Rozpad alfa je nejčastějším případem přeměny. Mimo rozpadu alfa dochází také k rozpadu beta a spontánnímu štěpení jader. Částice alfa je složena ze dvou protonů a dvou neutronů, jedná se tedy o jádro prvku helia. Vzhledem k přítomnosti dvou protonů, nese částice dva kladné elementární náboje. Při emisi částice dochází k přeměně mateřského jádra, protonové číslo Z se zmenší o 2, nukleonové číslo A se zmenší o 4, uvolní se helium ($A = 4$, $Z = 2$). Výsledkem přeměny je dceřiné jádro, které v Mendělejevově periodické tabulce prvků leží o dvě místa nalevo od jádra mateřského. Takto rozpad látek popisuje fyzika. Při rozpadu látek se vždy uvolňuje energie a ta se vyzáří nebo přemění na jinou. Po rozpadu látky má dceřiná látka menší bioenergii a menší harmonizaci vln.

Dalším, ale opačným jevem rozpadu je fúze. Fúze energii neprodukuje, ale spotřebovává. Jedním ze způsobů, jak může fúze probíhat, je působení vysoké teploty a tlaku, kdy do sebe jádra mohou narazit s dostatečnou energií k překonání coulombovské bariéry. V tom případě mluvíme o termonukleární fúzi. Ve hvězdách fúzemi vznikají různé prvky jako helium, neon, kyslík, křemík, uhlík, železo a jiné. Aby probíhala fúze, je třeba dodat energii a z jednodušších prvků vznikají prvky složitější. Dostatečnou

energii lze získat lokálně při vysoké hustotě hmoty jejím rozpadem. Z pohledu vesmírných interferenčních vln se jedná o zvýšení harmonie vln a zvýšení jejich bioenergie.

Jinou kapitolou je vznik uspořádané struktury vody. Optimální způsob uspořádání vodních molekul vložení do šroubovicového magnetického pole případně akumulátoru bioenergetického pole byl popsán v knize [3]. V tomto případě dochází jednak ke zvýšení bioenergie vody a hlavně k harmonizaci vlnění molekul, atomů, jader, elektronů a také sub-částic atomových jader a elektronů. Pomocí jednoduchého rezonančního principu se docílí zmenšení rozměru atomů a molekul vody. V důsledku toho se zvýší povrchové napětí vody a také ionty zajišťující iontovou vodivost vody hůře prochází zmenšenými prostory mezi molekulami vody a to je možné ověřit sníženou vodivostí vody. Tak dojde ke zvýšení harmonizace vody a to není zanedbatelné. I tento jednoduchý proces může člověku pomoci a posílit jej.

Za důležité považuji, že čím vývojově vyšší organizmus je, tím má menší harmonii vln, ze kterých se skládá, má menší bioenergii a střední frekvence vln se snižuje. Např. u ideálního člověka je střední frekvence buněk 10^{32} Hz. Všimneme-li si úrovně harmonie vlnění, ze kterých se hmota skládá, dá nám to obrázek o vývoji světa a všeho, co na Zemi existuje. Harmonii můžeme vyjádřit v procentech, přičemž 100% je ideální harmonie ve vesmíru. Harmonie našeho slunce je 73%, naší Země je 62%, voda na zemi 60%, hory v Himalájích 55%, nížinné oblasti 51%, drobné rostliny a byliny 47%, drobní vodní i suchozemští živočichové 52%, velryby 40%, medvědi 40%, gorily 33%, člověk 30%. Z toho je vidět změna harmonizace vln pro vyšší a vyšší organizmy na světě.

Anorganické látky na Zemi se postupně rozpadají na látky s nižší bioenergií a menší harmonií atomů. Jen dodání energie ať tepelné nebo jiné by vedlo k vytváření složitějších struktur s vyšší energií a uspořádáním. Chemické reakce jsou schopny vytvářet energeticky výhodnější látky. Přirozené chemické reakce jsou málo významné. Významnější jsou chemické reakce látek vytvořené člověkem a průmyslová výroba anorganických a organických látek. Tyto postupy vedou ve svém důsledku k vytváření harmonizovaných látek s vyšší bioenergií. Některý typ chemické výroby nemusí vytvořit látky dobře uspořádané a rotačně správné. Příkladem byla průmyslová výroba vitamínu C, který vykazoval obrácenou rotaci molekul. Postupem času se podařilo tento vitamín vyrobit správně, se správnou rotací, stejnou jakou mají živé organizmy. Při výrobě bylo nutné dodat malé množství přírodního vitamínu C se správnou rotací. Tím se zajistilo vytváření optimální struktury, podobně jako tomu je např. při tažení monokrystalu křemíku. S vytvářením organických látek a různých makromolekulárních látek je to podobné.

Temná hmota, které je ve vesmíru 95%, je vesmírné interferenční pole. Skládá se z vlnění s velkou bioenergií, malou energií, vysokou střední i maximální frekvencí, přičemž rozměry atomů se blíží minimálním velikostem. Lidstvo v současné době nezná metodu měření těchto vln s extrémně vysokými

frekvencemi. Proto ji přímo nevnímá, ale její přítomnost se jeví podle zvláštností šíření světla a gravitačních působení.

Fyzikové doposud popisují působení **černé díry** na hmotu pomocí zakřivení časoprostoru. Nevede to však k vysvětlení, co je její příčinnou a kam se veškerá hmota ztratí. Pokud by se veškerá hmota vesmíru přitáhla do černé díry, v jaké podobě v ní bude? Připusťme, že černá díra vytváří silný vír, zvyšuje rychlost hmoty a přitahuje ji. Energie a bioenergie hmoty se vírem zvyšuje a současně se zvyšuje harmonie vln hmoty. Je to podobné, jako známe tornádo na zemi, ale s výrazně větší rychlostí a energií. V extrémním případě dojde hmota složená z vlnění do stavu, ve kterém se frekvence přiblíží vesmírnému limitu a lidé ji přestanou vnímat a tak rozšíří vesmírné interferenční vlnění. Takovým způsobem se uzavře cyklus oběhu vlnění. Nejprve vlnění ztrácí bioenergií a harmonii, později vytvoří hmotu a po přitažení do černé díry se opět stane vesmírným interferenčním polem.

Vývoj další pokračující disharmonie vln vede ke vzniku jednobuněčných rostlinných organismů a dále i jednobuněčných živočichů. Vývoj dalších organismů je dostatečně popsán a znám. Postupně vznikaly skupiny, jako jsou řasy, plankton, malé organizmy rostlinné, živočišné, později větší rostliny, stromy, malá zvířata, velká zvířata a člověk.

Živá příroda se od neživé liší především tím, že dochází k rozmnožování, ať na úrovni buněk, tak na úrovni rostlin, zvířat i lidí. V buňkách dochází vytváření nových bílkovinných látek pro stavbu nových buněk a tkání. Formou udávající jejich strukturu je DNA a mnoho dalších látek nutných pro orientaci kmenových buněk na vytváření specifických tkání. Pro takový růst je potřebná energie, která je získávána rozličným způsobem.

Z obecného pohledu jde o žádanou rezonanci interferenčních vln na vhodných strukturách buňky. Zajímavými rezonátory jsou molekuly chlorofylu a hemoglobinu. Základní rezonátor u obou látek je stejný, jak složením, tak prostorovou strukturou. Liší se jen základním prvkem rezonátoru, kterým je hořčík u chlorofylu a železo u hemoglobinu. Dopadající interferenční vlny způsobí rezonanci a dojde k transformaci světelné energie u chlorofylu. Ta je využívána k reprodukci buněk. Toto tvoří základ pro přeměnu energie např. světelné na chemickou v rostlinách. U savců se na hemoglobin váže kyslík a ten je energetickým zdrojem pro oxidaci a jiné chemické pochody v těle.

Doba života rostlin závisí na jejich životních podmínkách a možnosti získat potřebná vlnění a látky ke svému růstu. Např. stromy, které rostou ve vhodných podmínkách, mohou růst velmi dlouhou dobu. Ve středomoří je možné vidět olivy, jejichž stáří se odhaduje na 2000 let a více. V amerických národních parcích rostou borovice osinaté asi 8000 let. U stromů je doba života dána hlavně jejich životními podmínkami. Harmonizace těchto stromů je až 45%. V případě lidí i zvířat je doba života značně kratší.

Lidstvo ve svém dlouhodobém vývoji postupně ztrácí bioenergií a snižuje harmonizaci interferenčního vlnění. Je to dáno hlavně tím, že v současné době se člověk snaží udržet svůj rozpad harmonie dodáváním

energie potravou, dýcháním. To je však nedostatečné, neboť člověk svým spíše negativním myšlením zhoršuje bioenergetickou bilanci těla. Běžný člověk, nezabývající se alternativní medicínou nebo způsobem života, svým přisunem spíše negativní bioenergie (potrava, škodliviny v ovzduší, stresy a negativní myšlení) harmonii vlnění spíše pomalu ztrácí. V opačném případě, jsou lidé, kteří snižují negativní vlivy na ně působící ať vhodnou potravou, dýcháním, svým chováním, meditací a duchovním vývojem a dosáhnou velkého duchovního klidu. Vytvoří si svůj cíl v životě, zvýrazní priority, upraví způsob života apod. Postupnými kroky dosahují zvýšení bioenergie, harmonie svého interferenčního pole a zvyšují maximální frekvenci svých buněk. Ve svém duchovním vývoji rostou, postupně začnou vnímat nové a zajímavé informace z vesmírného interferenčního pole. Teoreticky je takový člověk schopen dosáhnout toho, že zvýší svoji bioenergii i harmonii fyzického těla natolik, že se bude moci rozhodnout, zda posílí vesmírné interferenční pole a pro lidi jeho fyzické tělo bude neviditelné, nebo zůstane na zemi ve svém fyzickém těle. Bude to však záviset na jeho svobodné vůli. O to se snaží jedinci postupující ve svém duchovním vývoji velmi vysoko a dosahující harmonizace asi do 80%.

Po smrti fyzického těla člověka se postupně zruší jeho interferenční pole. Interferenční pole myšlení a duchovna zhorší svou harmonii (asi o 10 až 15%) a podrží své uspořádání, ale s menší bioenergií. V této podobě se bude držet ve vesmírném interferenčním poli. Vesmírné interferenční pole nezvýší uspořádání a nárůst bioenergie pole zemřelého člověka. V případě člověka s karmickými zátěžemi je toto interferenční pole dost negativní. V případě člověka na vysoké duchovní úrovni bioenergie i harmonizace po smrti klesne velmi málo. Při narození nového člověka nastane po oplodnění vajíčka tvorba vlastní DNA struktury se svou „adresou“. Pokud se bude DNA matky i otce shodovat asi 65% s informacemi v interferenčním poli zemřelého člověka, může se vyvíjet nové fyzické tělo se svou „adresou“ a s informacemi v DNA odpovídající interferenčnímu poli zemřelého člověka. DNA je dobrým rezonátorem v buňce živého tvora a svou bioenergii využívá k vytváření potřebných proteinů a jiných látek. Interferenční pole zemřelého se takto může reinkarnovat do nového těla. Citlivý člověk nebo terapeut pak může vnímat obraz minulých životů. Je na závadu, že v těchto případech nejsou vnímány a prezentovány pro Zemi nebo vesmír dobré činy, vedoucí ke zvýšení bioenergie Země a k vyšší harmonii vnitřní struktury hmoty.

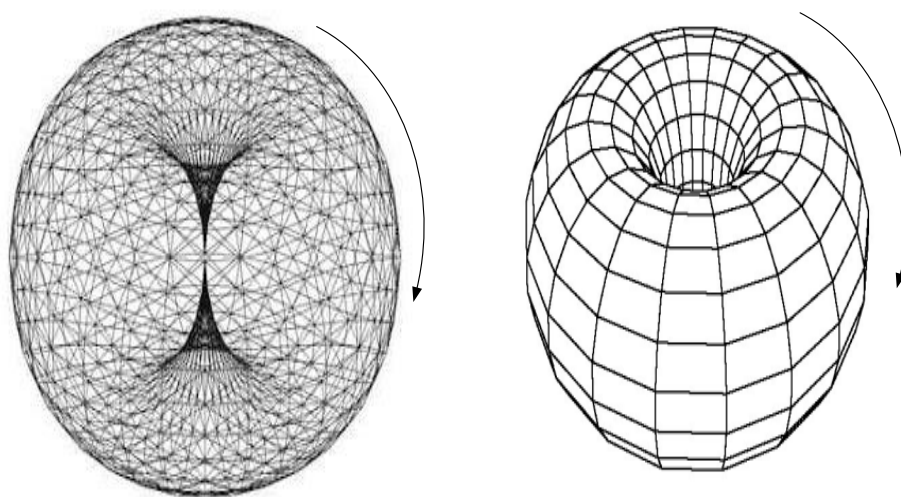
Uvedenou hypotézu je v současné době nemožné ověřit takovými metodami, aby byla uznaná vědeckou komunitou. Interferenční pole nelze změřit. Je to proto, že k měření potřebujeme vlnění s vlnovou délkou kratší, než je vlnová délka měřených vln. Měřit nebo detekovat vlny je v současné době možné vlnami s vlnovou délkou odpovídající vlnové délce gama záření. Ta je od stovek do jednotek ps (10^{-12} s). Limitní frekvence bioenergetického vlnění je 10^{75} Hz, což odpovídá vlnové délce 10^{-67} m. Vlny také mají jiné uspořádání a strukturu ve srovnání se známým elektromagnetickým polem. Bude nutné

nalézt metody detekce těchto vln. Doposud citliví jedinci vnímají důsledky těchto interferenčních polí a chování živých organismů i neživých látek.

Malý dodatek k velkému třesku, rozpínání vesmíru

Pro velký třesk a rozpínání vesmíru mám trochu jiný pohled, než měl S. Hawking. Ten vycházel z velkého třesku s tím, že se vesmír postupně rozpíná.

Z mého pohledu ve vesmíru v jednom okamžiku byly vlny, ze kterých se vesmír skládá, harmonizované a měly velkou bioenergií. Tato bioenergie mohla být až extrémně vysoká. Postupně vlny ztrácely harmonii, zfázování, a jako celek ztrácely harmonii a zvyšovala se entropie. Situaci je možné znázornit na toroidu s malým vnitřním průměrem a velkým vnějším průměrem, viz. obr. 5. Představa není přesná, ale pro názornost by mohla stačit. Ve středu toroidu jsou vlny harmonizované a s velkou energií. Vlny se pohybují postupně po povrchu toroidu, vzdalují se od sebe, harmonizace se snižuje a entropie roste atd. Toto je děj v krátké době po „Velkém třesku“. Postupně se vlny dostanou až na vnější plášť a potom se pomalu bude vesmír opět smršťovat tak dlouho, až se opět dostane do středu toroidu a bude opět harmonický. Děj se bude opakovat.

Obr. 5 Rozpínání vesmíru z pohledu chování vln, ze kterých se vesmír skládá. Šípkami je označen tok času.

Závěry o struktuře vesmíru

Je zajímavé, že ve vesmíru je stejná dynamická struktura hvězd, sluncí i planet jako je v našem mikrosvětě. Vše je v dynamickém pohybu a pohyby jsou přesně určené a vytváří jeden dynamický celek. Hmota se skládá z atomů, atomy jsou sestaveny z jader a elektronového obalu. I jádra a elektrony nejsou pevné částice. Vytváří je kvarky a v případě elektronů tři druhy sub-částic (podle mých zjištění). Vše je však v pohybu a v dynamické rovnováze. Našimi smysly toto uspořádání přímo nevidíme.

Popsaná hypotéza o struktuře živého světa nastiňuje možný pohled na uspořádání vesmíru. Základem jsou vesmírné vlny mající vysokou bioenergii, široký rozsah frekvencí a vysokou harmonií. Takový soubor vlnění je pro člověka neviditelný. Postupná disharmonie neboli zvyšování chaosu mezi vlnami, vede k vytváření hmoty, zprvu plynné a postupně pevné, tvořící hvězdy, slunce, planety a jiné části vesmíru. Takto vesmír postupně ztrácí bioenergii, uspořádanost a snižuje se maximální frekvence vln. Dochází k postupnému rozpadu uspořádání vln. Totéž se týká i živé hmoty, jen s tím rozdílem, že živá hmota se dokáže rozmnožovat a také zvyšovat všechny tři parametry vln, ze kterých se skládá.

Člověk svou vědomou činností, meditací, zvyšováním svého duchovního klidu a jinými technikami je schopen zvýšit svou bioenergii, harmonii atomových struktur i nejvyšší frekvence vln. Tím dokáže zpomalit rozpad vesmíru. Rozpad vesmíru je však pomalý a zahrnuje mnoho miliard let. Smrt rostlinných buněk nebo zvířat a člověka urychlí rozpad živé hmoty, ale ta se přemění na vlnění, které zůstane ve vesmíru. Při malé bioenergii a harmonii vln je možná reinkarnace do nově zrozeného těla a je možné pokračovat ve zvyšování bioenergie a postupnými kroky dosáhnout vlastností vesmírného vlnění.

Na závěr je vhodné souhrnně uvést několik poznatků souvisejících s energií a bioenergií vesmírné hmoty, vznikem vesmíru a také s vlivem vesmírné hmoty na člověka a na jeho zdraví.

- Ve vesmíru je soubor vln s maximální frekvencí, vysokou harmonizací a s minimálním chaosem. Tyto vlny při detekci člověkem s kyvadlem mají maximální bioenergii. Atomy v tomto stavu za minimální teploty mají všechny sub-částice maximálně blízko sebe a toto uspořádání má vysokou bioenergii. V tomto uspořádání má elektromagnetické pole v okolí atomu větší intenzitu a maximální frekvenci vln dosahující maxima, což je limitní frekvence vln ve vesmíru. Vzdálenosti mezi sub-objekty se zmenšují, ale také rostou síly vně atomu. Pokud vznikne disharmonie těchto vln, nebo se zvýší teplota vlivem chemických reakcí, má to za následek zvětšování rozměru atomu, snížení sil působících mimo atom a vede to ke zvětšování rozměrů atomů. Vzniká disharmonie a bioenergie klesá. Atomy však zvyšují teplotu a vzniká větší disharmonie vln, ze kterých se skládá. Střední i maximální frekvence vln atomů se snižuje. Postupně se vytváří hmota, kterou lidé jsou schopni detekovat. Vlnění hmoty se dostane nad mez rozlišení měřicích metod v současnosti.

- Atom kyslíku nebo vodíku, se odebráním energie zmenší a přidáním energie se zvětší.
- Molekula vody se přidáním energie zvětší, přeuspořádáním své struktury se zmenší a ochlazením se zmenší. Souvisí to s velikostmi elektromagnetických sil působících mimo atomy.
- Voda do 4 °C zmenšuje objem. Při dalším snižování teploty vznikají krystaly ledu a tím se zvyšuje objem.
- Bioenergie se chlazením vody i strukturováním zvyšuje.
- Strukturování vody vede k jejímu menšímu objemu, molekuly jsou blíže k sobě, přitažlivé síly jsou větší a molekuly vody mohou silněji vázat volné ionty. Prostor mezi molekulami se zmenšuje a voda má menší iontovou vodivost.
- Povrchové napětí vody je strukturováním molekul větší, molekuly jsou blíže k sobě a vazební síly molekul jsou větší.
- Působením citlivých lidí nebo pomocí stimulátorů se rezonančně u člověka odebírá energie z molekul, atomy jsou menší, jsou blíže k sobě a přitažlivé síly jsou větší. Limit rozměru atomů a molekul neexistuje, ovšem síly pro udržení elektronu v levitaci narůstají do extrémních velikostí. Z tohoto pohledu přece jenom lze hovořit o limitní vzdálenosti elektronu a jádra. Bioenergie se jeví vyšší až do úrovně vesmírného limitu a střední rezonanční frekvence molekul se zvyšuje až do limitu [4].
- Mitochondrie v buňkách mají iontové kanály. Zvýšená bioenergie buněk způsobí zvětšení jejich průměru. Mění se tak průchody iontů z a do mitochondrie. Vznikající molekuly vody při malé bioenergii budou mít větší rozměr a zmenšenými kanály se voda nedostane ven z mitochondrie. Dojde ke snížení energie pro buňku a případnému zadržování vody.
- Membrány jak buněk, tak mitochondrií v buňkách mají průchody pro ionty různých velikostí. Snižováním teploty se průměr kanálu zvětšuje a atomy i molekuly mají menší rozměr. Lépe pronikají do buňky. Zvýšením teploty se průměr iontového kanálu zmenšuje a molekuly mají větší rozměr a nemusí kanálem projít. Zvýšení bioenergie vede ke zmenšení molekul a ty mohou lépe procházet do a z buňky. Iontové kanály mohou být se zvýšeným průtokem.
- Bazální membrány v plicích propouští do krve molekuly kyslíku. V případě přítomnosti toxických látek mohou být kanály menší a nepropustí všechny molekuly kyslíku. V případě 5G s elektromagnetickými poli s frekvencemi 60 GHz nebo i nižších kyslík rezonančně přijme energii a zvětší svůj rozměr tak, že kanály v bazálních membránách plic neprojde. Tělo pak má nedostatek kyslíku. Totéž může být s vodou a jinými látkami v těle.

Uvedená hypotéza je jedním z možných pohledů na vesmír a život v něm

Literatura

- [1] Werner, P., Ošmera, P., Základy modelování prstencové struktury elementárních částic hmoty, víceúrovňová vírová struktura, návrh modelů, (2018), Vysoké učení technické v Brně, UTEE FEKT VUT v Brně.
- [2] Werner, P., Aplikace modelování prstencové struktury částic hmoty, (2019), Vysoké učení technické v Brně, UTEE FEKT VUT v Brně.
- [3] Bartušek, K., Souznění vesmíru a člověka z celostního psychotronického pohledu, Brno, 2012, <https://www.karelbartusek.cz>.
- [4] Bartušek, K., Mentální léčení fyzikální silou myšlenky, Brno, 2012, <https://www.karelbartusek.cz>.